

на една комай погребаях ламбж тѣзи едвамъ ли не полу-мъртъж женж, този живъ трупъ, този съ измѣренитѣ дни живъ скелетъ какъ ся влачи по подѣтъ съ умѣрны и не прѣ-станны движенія, понеже осѣщаше по-люты болѣжитѣ на раз-слабленіето.

Навѣржо че и найюначнитѣ бѣхж ѣж присторили на меч-тателенъ и страшенъ призракъ.

Магдалина, както рѣкохмы, бѣше дошла до сълбенитѣ вра-та и отворила ги бѣ.

Като миѣж прѣзъ вратата, надсочиса надъ сълбжтж. Но тамъ вече силитѣ ѣ ѣж оставихж съвършено, а болѣжитѣ които осѣщаше бѣхж до тѣмъ люты, шомъ за да не бы неволно да извика отъ болѣсть принуденъ бѣ да хапи дрѣжжтж на мечтъ. Посѣдях на шрвото стѣпало за да си отпочине мал-ко. Слѣдъ нѣколко минути, когато попрѣмнхжж несноснитѣ ѣ мѣжы, потрѣгнж пакъ и взе да си смѣква низъ сълбжтж. Но въ състояніето въ което ся намѣрваше тая грозна жена слѣзваніето низъ стѣпалъ бѣше за неѣж дѣло исполниско.

Магдалина като дръжеше още мечтъ въ зѣбы за да упо-трѣбява рѣцѣтъ си свободно, подпираше ся на рѣцѣтъ си и на лактїетѣ си вѣншадъ ся отъ найгорнето стѣпало до найдолцето.

Но допиранието на разслабениитѣ ѣ кракъ о кристалнитѣ плочи на сълбжтж причиняваше ѣ несносно настрѣхваніе, по-ради което ся и много забави да слѣзе. Взѣ тогазъ да тре-пере че бѣ прѣдприела работж, којкто неможаше даискара.

Много пѣтя съ прорасвано измѣчваніе пыташе сама себе си; — Какъ ще ся вѣскачж пакъ на горъ?

Но пакъ вѣрвѣше напрѣдъ.

Най-послѣ стигнж до най-долнето стѣпало. Намѣрися то-газъ въ онзи прустъ или въ прѣдстаїето, за което вече спо-менѣхмы, и който водеше къмъ пѣтнитѣ врата.

Вратата на Рауловжтж стаїж бѣхж едвамъ до десетъ стѣп-